

Карлос А. Хернандес и Ейдриън Ибънс

*Жив хляб
от небето*



Жив хляб от небето

Карлос А. Хернандес и Ейдриън Ибънс

Превод от английски:

Деян Делчев

Отпечатана от



fatheroflove-bulgaria.com

Нахранването на петте хиляди души осигурява една прекрасна илюстрация за това как се поддържа Христовият живот. Това чудо се случило точно преди началото на пасхата.

Йоан 6:4, 5 А приближаваше Пасхата, юдейският празник. Исус, като повдигна очи и видя, че към Него идва голямо множество, каза на Филип: Откъде да купим хляб, за да ядат тези?

В предвид приближаващия празник на безквасните хлябове, дали Исус е искал да помогне на Своя народ да преоткрие духовния символ на хляба в юдейската икономика? Той взема пет хляба и две риби и ги умножава, превръщайки ги в един празник, нахранвайки 5000 мъже, а освен тях и жени и деца. Народът бил удивен, когато видял чудесата и започнал да търси Исус. За съжаление те не търсили духовен хляб, а само физически.

Йоан 6:26 В отговор Исус им каза: Истина, истина ви казвам: търсите Ме не защото видяхте знамения, а защото ядохте от хлябовете и се наситихте.

Тази ситуация предоставила на Исус възможността да учи народа на богатия символизъм на хляба и как той сочи към Него като на Този, Който ни поддържа.

Йоан 6:27 Работете не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде; защото Бог Отец Него е потвърдил с печата Си.

Исус насърчава хората да погледнат отвъд обикновеното търсене на физическа храна, към духовната храна, която дава вечен живот. Тази духовна храна може да дойде само от Христос Исус, нашият Господ. Хората, естествено, попитали Исус какво трябва да направят, за да имат този хляб. Отговорът Му е изненадващ:

Йоан 6:28-29 Затова те Му казаха: Какво да правим, за да вършим Божиите дела? Исус в отговор им каза: Това е Божието дело – да повярвате в Този, когото Той е пратил.

Делото което били призвани да вършат, било просто да повярват в Христос като Син на Живия Бог - Месията, който бил изпратен от Бога за спасение. Простото доверие в обещания Месия щяло да позволи на Духа на Исус да ги изпълни и да ги подкрепи, за да се хванат здраво за вечния живот. Хората не са доволни от този отговор. Те искат видимо доказателство за това твърдение и затова предизвикват Исус:

Йоан 6:30-31 Тогава Му казаха: А Ти какво знамение правиш, за да видим и да Ти повярваме? Какво вършиш? Бащите ни са яли манна в пустинята, както е писано: “Хляб от небето им даде да ядат.”

Сладкият, хранещ Дух на Исус, който действа в сърцата, не може да бъде видян. Той влиза в сърцето на онзи, който има вяра в Божието Слово относно Месия. Хората искали видим знак, а след това се позовали на примера с манната, която паднала от небето в пустинята. Исус отново им посочил духовната реалност зад чудото с манната.

Йоан 6:32-33 На това Исус им каза: Истина, истина ви казвам: не Мойсей ви даде хляба от небето, а Моят Отец ви дава истинския хляб от небето. Защото Божият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на света.

Исус излага дълбоката истина на Божествения Модел. Невидимият истински хляб, който слизал долу, бил изразяван чрез видимата манна. Ако те били проумели символа, той щял да им посочи Христос и те щели да осъзнаят, че единствената причина тази манна да пада в пустинята, била, понеже Христос давал силата на Своя живот, за да им я осигури.

Исус внимателно повтаря този урок в останалата част от шеста глава. Обърнете специално внимание на тези думи:

Йоан 6:48-51 Аз съм хлябът на живота. Бащите ви ядоха манна в пустинята и измряха. Това е хлябът, който слиза от небето, за да яде човек от него и да не умре. Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; и хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света.

Всичкият живот идва от Христос и сега Исус разкрива как този живот идва при нас.

Йоан 6:51 ...и хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света.

Исус разяснява това още по-подробно:

Йоан 6:53-55 Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие.

Единственият начин Христос да може да ни даде този живот е като страда и умира. Опитайте се да схванете връзката между Христос и Неговото творение в следните цитати:

Нашият Господ е казал: “- ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си- Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие” (Йоан 6:53-55). **Това е вярно по отношение на нашето физическо естество. На Христовата смърт ние дължим дори този свой земен живот. Хлябът, който ядем, е изкупен с Неговото съкрушено тяло. Водата, която пием, е купена с пролятата Му кръв. Няма нито един човек - светия или грешник, дете, като яде всекидневната си храна, да не се храни от тялото и кръвта на Христос. Голготският кръст е отпечатан върху всеки хляб. Отразен е във всеки воден извор.** На всичко това Христос ни учи чрез определените символи на Неговата велика жертва. Светлината, изгряваща от светопричастната служба в горницата, осветява и храната за всекидневния ни живот. Семейната трапеза е Господня трапеза, а всяко ядене - свято причастие. Копнежът на вековете, с. 660, Гл. 72 – Параграф 27

"Той е не само произходът на всичко, но Той е животът на всичко, което живее. Неговият живот е това, което получаваме в слънчевата светлина, в чистия, сладък въздух, и в храната, която изгражда телата ни и поддържа силата ни." Възпитание, с. 198, Гл. 21, Параграф 11

Целият този физически живот се осланя на вечния живот на Христос. Всяка храна, с която се храним, идва до нас чрез изкупването на Христовата кръв. Силата на слънцето, дъжда и земята, които хранят семената на нашите произведения, се дава чрез силата на Христос посредством кръста. Това ни води до една много важна истина.

Храната с която се храним няма живот в себе си, за да ни поддържа живи. По-скоро храната която ядем е един канал за силата на Христос, която трябва да ни се дава. Тази сила е направена да идва чрез храната, заради великата жертва на Христос на кръста. Затова когато размислим за хляба, който ядем, разбираме че този физически хляб не е това което ни поддържа живи. По-скоро това което ни дава живот е истинският хляб от небето, който е Христос.

Отпечатъкът на Божеството се вижда върху всички сътворени неща. Природата свидетелства за Бога. Когато възприемчивият ум се докосва до чудесата и тайните на вселената, не може да не признае действието на една безпределна сила. Земята не ражда изобилието си чрез вродена енергия, нито продължава година след година въртенето си около слънцето. Една невидима ръка управлява планетите в техния небесен ход. Един тайнствен живот прониква в цялата природа, който поддържа безбройните светове в безкрайността; който действа в мъничкото насекомо, носено от летния ветрец; който прави лястовичката да хвърка и храни малките писукащи гарванчета; който прави пъпката на цвят, а цвета на плод.

Същата сила, поддържаща природата, действа и в човека. Същите велики закони, направляващи както звездите, така и атома, ръководят човешкия живот. Законите, управляващи постъпките на сърцето и регулиращи течението на жизнения поток в тялото, са законите на мощния Разум, Който има власт над душата. Той е източникът на всеки живот. Само в хармония с Него животът може да намери своята истинска сфера на действие. Възпитание, с. 99, Гл. 10, Параграф 1, 2

Трябва да е ясно, че Христос не е хлябът; нито е в хляба. Хлябът е един канал чрез който ни се дава Неговият живот. Христос е източникът, а

хлябът е каналът. Те са отделни и отличими, и все пак едното се получава чрез другото. Духът на пророчеството прави това разграничение по един много ясен начин в следния пасаж:

Божие изделие в природата не е Самият Бог в природата. Нещата в природата са един израз на Божия характер; чрез тях можем да разберем Неговата любов, сила и слава; но не трябва да смятаме природата за Бог. Художественото умение на човешките същества произвежда много красива творба – неща, които радват окото, и тези неща ни дават някаква идея за дизайнера; но направеното нещо не е самият човек. Не творбата, а майсторът е това, което се счита за достойно за почит. Затова, макар природата да е израз на Божията мисъл, не природата, но Богът на природата трябва да бъде възвишаван. Свидетелства към църквата, Том 8, с. 263, Част 5, Подзаглавие: Природата не е Бог – Параграф 1

Хората на които говорил Исус виждали само физическия хляб и не можели да погледнат по-далече, за да видят силата на Христос, която се дава чрез хляба. С това познание, всяко ястие ще кара сърцата ни да се изпълват с любов към Христос, заради великата Му любов в даването на Неговия живот чрез различните храни, които консумираме. Ако не признаем този факт, тогава земната храна, която ядем, няма да може да ни поддържа завинаги живи. Това показва по един ясен начин, че храната няма силата да дава живот. Тя може да бъде само едно средство, или канал за даването на живот.

Урокът, който Исус представил с нахранването на 5000 души, трябвало да помогне в подготвянето на израилтяните за участието им в празника на безквасните хлябове. Всеки къшей хляб в юдейската икономика трябвало да учи на този изключително важен урок по отношение на живота, който се намира само в Христос.

Тази истина придава смисъл на хранителните и питейните приноси, които се принасяли по време на ежедневните жертви, а така също и в съботите, новолунията и празниците. Подчертаваме идеята, че всеки дъх, който поемат хората, и всяка храна, която те ядат, са един канал за живота на Христос. Силата на Христос е това, което се получава чрез тези

елементи. Такъв е случаят още от основаването на света. В жертвената система ние виждаме как тази истина е трябвало да бъде обяснена и разбрана.

Числа 28:2 Заповядай на израилевите синове и им кажи: Внимавайте да Ми принасяте на определеното им време Моите приноси, хляба Ми за жертвите Ми чрез огън, за благоухание на умилостивение за Мен.

Хлябът за който се говори тук е хранителният принос, който е трябвало да бъде една смес от брашно и олио, а след това е бил изпичан на жертвения олтар до жертвеното животно. Сега забелязваме приноса за ежедневната жертва.

Числа 28:3-6 И им кажи: Това е жертвата чрез огън, която ще принасяте на ГОСПОДА: две едногодишни агнета на ден, без недостатък, за постоянно всеизгаряне. Едното агне да принасяш сутрин, а другото агне да принасяш привечер; а за хлябен принос — една десета от ефа пшенично брашно, смесено с четвърт ин първоток маслиново масло. Това е постоянно всеизгаряне, определено на Синайската планина, за благоухание на умилостивение, жертва чрез огън на ГОСПОДА.

Всеки ден, сутрин и вечер, се принасяло по едно агне. С това агне също се принасяло и една 10^{та} част от ефа брашно и една четвърт ин масло. Някои източници твърдят, че една ефа е около 35 литра¹, а други, че е около 22 литра.² Пропорциите са нашата основна идея за илюстрация, така че в тази книжка ще използваме мярката от 22 литра. Литрите измерват количество, докато килограмите измерват масата. 1 килограм

¹ <http://www.dictionary.com/browse/ephah>
<http://www.thefreedictionary.com/ephah>

² http://www.convert-me.com/en/convert/history_volume/bibephah.html
<http://bibleresources.americanbible.org/resource/weights-and-measures-in-ancient-israel>
<https://en.wikipedia.org/wiki/Ephah>

непресято брашно (с триците) е около 1.83 литра. Един ин е около един галон, което е 3.6 литра.³ Следователно, при всяка ежедневна жертва се принасяли 2.2 кг. брашно смесено с около 900 мл. или една кварта масло. Представяйки това в една таблица, получаваме следното:

Жертва	Животни	Общо брашно за жертва	Общо масло за жертва
Ежедневно	2 агнета – едното сутрин, а другото вечер Общо = 2 агнета	1.4 кг. брашно x 2 за сутринта и за вечерта. Общо = 2.8 кг.	0.9 литра x 2 за сутринта и за вечерта. Общо = 1.8 литра

Шепа брашно се смесвала с масло и се изгаряла на жертвения олтар с масло от ливан, а това което останало от брашното и маслото се давало на свещенството.

Левит 2:1-3 Когато някой принесе хлебен принос на ГОСПОДА, приносът да бъде от пшенично брашно и да го полее с маслиново масло, и да сложи на него ливан. Да го донесе на свещениците, синовете на Аарон, и свещеникът да вземе една пълна шепа от пшеничното му брашно и от маслото му и всичкия му ливан и да изгори на олтара, колкото е за спомен от него; това е жертва чрез огън, благоухание на умилоствение на ГОСПОДА. А останалото от хлебния принос да бъде за Аарон и за синовете му; това е пресвято от жертвите чрез огън на ГОСПОДА.

Левит 10:12-14 После Мойсей каза на Аарон и на останалите му синове Елеазар и Итамар: Вземете хлебния принос, който е останал от жертвите чрез огън на ГОСПОДА, и го яжте безквасен при олтара, защото е пресвят; и трябва да го ядете на свято място, понеже това е наредба за теб, наредба за синовете ти от жертвите

³ <http://bibleresources.americanbible.org/resource/weights-and-measures-in-ancient-israel>

чрез огън на ГОСПОДА, защото така ми беше заповядано. Също и гърдите на движимия принос и бедрото на възвишаемия принос трябва да ядете на чисто място, ти, синовете ти и дъщерите ти с теб, защото това е дадено като наредба за теб и наредба за синовете ти от примирителните жертви на израилевите синове.

Христос разкрил Себе Си в Йоан 6-та глава като хляб на живота. Безквасният хляб направен от брашно и масло бил един канал, който сочел към достъпния чрез Христос живот. Как този истински хляб слизал от небето? Той идвал чрез принасянето на Христовия живот за света. Как това било признато в ежедневната служба? Чрез принасянето на агнето. Затова принасянето на агнето било едно признаване на това, че Христовият живот е даван, за да се получава Светия Дух. Тази истина била показана чрез комбинирането на брашното и олиото в хляб от свещениците. Те на свой ред трябвало да бъдат служители на благодатта за останалата част от Израил. Днес, онези, които вярват в Христос, са част от царското свещенство и те всички могат да участват в този жив хляб:

1 Петр. 2:9 Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестявате добродетелите на Този, който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина:

Това добавя ли ново значение към Господната молитва? Забележете:

Матей 6:11 Дай ни днес ежедневния ни хляб.

Всяка сутрин и всяка вечер, хлябът, който бил принасян като ежедневна жертва, символизирайл истинския хляб, който слизал от небето, а способността на Христос да прави това била символизирана всеки ден, чрез смъртта на агнето. Когато се молим “дай ни днес ежедневния ни хляб”, мислим ли си за истинския хляб на Бога, който слиза от небето, или си мислим само за физически хляб?

Способността на израилтяните да живеят, да дишат, да се хранят и да пият, била единствено заради истинския хляб, който слизал от небето. А особено интересно е да се забележи какво се случва с приносите в съботен ден.

Числа 28:9-10 А в съботен ден да принасяте две едногодишни агнета без недостатък и две десети от ефа пшенично брашно, смесено с маслиново масло за хлебен принос и възлиянието му. Това е всеизгарянето за всяка събота освен постоянното всеизгаряне с възлиянието му.

В съботния ден жертвата и хранителния принос били удвоявани:

Жертва	Животни	Общо брашно	Общо масло
Всеки ден – едно агне сутрин и едно вечер.	2 агнета Общо = 2 агнета	1.4 кг. брашно x 2 Общо = 2.8 кг.	0.9 литра x 2 Общо = 1.8 литра
Събота	2 агнета плюс 2 агнета от ежедневната жертва. Общо = 4 агнета	2.8 кг. плюс 2.8 кг. от ежедневната жертва. Общо = 5.6 кг.	1.8 литра плюс 1.8 литра от ежедневната жертва. Общо = 3.6 литра

Жизненоважният въпрос, който трябва да се зададе е: Защо всичко е било удвоявано в съботата? Отново ни е напомнено, че всеки самун хляб и всяка капка масло са един канал през който животът на Христос идва при нас. Буквалните видими храни и питиета сочели към духовната храна и духовното питие, които слизали от небето на земята чрез Христос. Павел изразил това по следния начин:

1 Коринтяни 10:1-4 Не искам, братя, да не знаете, че нашите бащи са били всички под облака и всички са минали през морето, и всички в Мойсей са се кръстили в облака и в морето, и всички са яли една и съща духовна храна, и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и тази Канара беше Христос.

Когато Мойсей ударил канарата и водата излязла, те имали достъп не просто до физическа вода, а участвали и в живота на Христос. Водата сама по себе си не можела да ги поддържа живи. Духът на Исус ги

поддържал живи. Ето защо всички те пиели това духовно питие, а не само праведните. Отново ни се напомня че:

Матей 5:45 за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните.

Йоан 1:9 това беше истинската светлина, която, идеща на света, осветлява всеки човек.

Животът на Христос е даван на всички хора чрез каналите, които Той е определил. Онези които не виждат по-далече от физическата храна и питие, накрая ще умрат заради това, че отказват да признаят източника на живота. Ето защо Исус казал на слушателите си:

Йоан 6:32-33 На това Исус им каза: Истина, истина ви казвам: не Мойсей ви даде хляб от небето, а Моят Отец ви дава истинския хляб от небето. Защото Божият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на света.

Падналата в пустинята манна не идвала от Мойсей. Нито пък самата манна ги е поддържала живи. Животът на Христос чрез манната ги е поддържал живи. Това е истинският хляб, който слиза от небето. Целият Израил се хранел и пиел от духовното ястие и духовното питие, но почти всички те измрели в пустинята, защото не поглеждали по-далече от физическата храна и физическата вода. Имайки предвид това, нека се върнем на въпроса за допълнителните брашно, масло и жертви в съботата.

Библията ни казва, че Бог е осветил съботата. Направил я е свята. А. Т. Джоунс изрича това по един много ясен начин, когато казва:

А сега друго нещо: Кой беше реално присъстващият деятел при сътворението? [Събранието: "Христос."] Кой си почина? [Събранието: "Христос."] Кой беше освежен? [Събранието: "Христос."] Кой благослови? [Събранието: "Христос."] Чие присъствие го направи свят? [Събранието: "Това на Христос"] Чие присъствие е в този ден? [Събранието: "Христовото."] Тогава,

човекът, който не е осветен от присъствието на Христос, и не е станал свят, и не е благословен, и на когото това не е донесло почивка, такъв не може да спазва съботата. **Не виждате ли, че само с Христос в човека може да бъде спазена съботата; защото съботата докарва и има в себе си присъствието на Христос.** А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната Конференция, 1893 г., Проповед 20 – Параграф 14.

А сега забележете жизненоважната идея, която представя А. Т. Джоунс:

А сега нека продължим оттук. Дали човекът по това време в Едемската градина, застанал както Бог го беше направил, знаеше всичко за Бога, което можеше да се знае? [Събранието: "Не."] **Следователно при настъпването на всеки съботен ден, Той би му донасял допълнително познание и Божие присъствие. Но кой е това?** [Събранието: "Христос."] **Допълнително познание и присъствие на Христос в Него.** Тогава, ако беше останал верен, в неговото собствено преживяване той все още би израствал в познанието за Бога, в Него, растейки все повече и повече във всичко това, което е природата на Бога. А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната Конференция, 1893 г., Проповед 20 – Параграф 18.

Следователно, съботата ни донася допълнителни порции от присъствието на Христос. Това ли е нещото, което е отразено в разликата между ежедневните приноси и съботните приноси? Има една двойна порция приноси от брашно и масло. По-голямото количество принос не ни ли казва, че има по-голям дар от Духа, който се принася за нас в този ден? Ето обещанието на Господ:

Исая 58:13-14 Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и наречеш съботата наслада, светия ден на ГОСПОДА — почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА и аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков — защото устата на ГОСПОДА изговори това.

Знаейки че има допълнителни благословения в съботата и че това благословение е повече от Духа на Христос, съботата ни учи, че Бог има

времена, които донасят присъствието на Исус по-близо до нас отколкото в други времена. Това е изявено чрез следния пасаж в Исаия:

Исаия 48:18 О, да беше послушал заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти — като морските вълни;

Христос е нашата правда. Исаия ни казва, че тази правда е като морските вълни. Морските вълни се движат като индивидуални вълни, които се изкачват и слизат по брега. Също през деня обикновено има два прилива. А във времето на новолунието и пълнолунието има царски приливи. Всички тези неща ни говорят за приливите и отливите на праведния Дух на Христос, които идва при човешките деца.

Ключът за разбирането на съботата е в познанието, че има специални времена, когато Христос идва близо при нас. Тази истина е отразена в разликата между ежедневните и съботните приноси. Схванем ли веднъж този принцип, ние сме готови да видим нещо много красиво.

Левит 26:2-4 Да пазите съботите Ми и да почитате светилището Ми. Аз съм ГОСПОД. Ако ходите по наредбите Ми и пазите заповедите Ми, и ги вършите, тогава ще дам дъждовете ви на времето им и земята ще даде реколтата си, и полските дървета ще дадат плода си.

Да се помни съботата означава, че Господ има специални сезони за освежение, които Той е определил. Да се почита светилището означава да се помни великата цена за нашия Баща и Господ Исус, за да ни предоставят тези дарове. Когато помним съботата и почитаме светилището, дъждът ще вали в определените сезони и земята ще благоуспява.

Помним че дъждът и храната са канали, чрез които ни се дава живота на Христос. Колкото по-голямо е изобилието, толкова повече доказателство съществува, че животът на Христос се предава чрез тези канали. Когато изливаме сърцата си в благодарност за тези дарове, тогава сме в една позиция при която можем да получим повече от тях. Когато прославяме Господаря на съботата за двойния дял на Неговия Дух, този дъжд няма

да вали около нас, а ще вали върху нас, и ние ще растем в благодат. Независимо дали знае това или не, всяка личност на земята се облагодетелства от ежедневното принасяне на Христос. Както забелязахме по-рано, Бог прави дъжда Си да пада и над праведните и над неправедните. Всички получават от ежедневната провизия, но само тези, които откликват на Божия призив чрез Неговия закон ще получат допълнителните благословения, които се намират в съботата и другите специфични определени времена.

Чудното нещо в тази съботна истина е, че реката, която извира от светилицето, става все по-дълбока, когато се движи по протежението си.

Езекиил 47:1-4 И ме върна при вратата на дома; и ето, вода извираше изпод прага на дома на изток — защото лицето на дома беше на изток. И водата течеше надолу изпод дясната страна на дома на юг от олтара. И ме изведе по пътя на северната порта и ме преведе наоколо по външния път към външната порта, по пътя, който беше обърнат на изток; и ето, вода течеше от дясната страна. И мъжът излезе към изток и в ръката му имаше мерителна връв. И премери хиляда лакътя и ме преведе през водата — водата беше до глезени. И пак премери хиляда и ме преведе през водата — водата беше до колене. И пак премери хиляда и ме преведе — водата беше до кръста.

Виждаме че, след като реката излязла от храма, тя ставала все по-дълбока. Това което подсказва къде тече реката, за да стане по-дълбока е в предишната глава.

Езекиил 46:3-8,11 И народът на земята да се покланя на ГОСПОДА във входа на тази порта в съботите и на новолунията. А всеизгарянето, което князът да принася на ГОСПОДА в съботния ден, да бъде шест агнета без недостатък и един овен без недостатък. И хлебният принос за овена да бъде една ефа, а хлебният принос за агнетата — колкото му дава ръка, и един ин маслиново масло за ефа. А в деня на новолунието: един юнец от говедата без недостатък, шест агнета и един овен; да бъдат без недостатък. И да принася хлебен принос: една ефа за юнеца и една ефа за овена, а за агнетата — колкото може да даде ръката му, и един ин маслиново

масло за ефа. И когато князът влиза, да влиза по пътя на предверната зала на портата, и по същия път да излиза.... И на празниците и по празничните времена хлебният принос да бъде една ефа за юнеца и една ефа за овена, а за агнетата — колкото му дава ръка, и един ин маслиново масло за ефа.

Количеството на приносите се увеличава, когато се придвижват от ежедневни към съботни, от съботни към новолунни, а след това и към празничните времена. Списъкът на приносите в Езекиил 46-та глава е малко по-различен от този, който е даден в книгите на Мойсей. Тук ще представим последователността както е при Мойсей. Не съм включил питейния принос, но той следва същата последователност.

Жертва	Животни	Общо брашно за жертва	Общо масло за жертва
Ежедневна. Числа 28:3-6 1 агне сутрин и 1 агне вечер	2 агнета Общо = 2 агнета	1.4 кг. брашно x 2 Общо = 2.8 кг.	0.9 литра x 2 Общо = 1.8 литра
Съботна. Числа 28:9, 10	2 агнета плюс 2 агнета Общо = 4 агнета	2.8 кг. плюс 2.8 кг. от ежедневната жертва. Общо = 5.6 кг.	1.8 литра плюс 1.8 литра Общо = 3.6 литра
Новолунна. Числа 28:11-14	2 юнеца, 1 овен 7 агнета плюс ежедневна жертва. 1 яре в принос за грях	4.2 x 2 = 8.4 кг. 2.8 x 1 = 2.8 кг. (2.2 x 7) + (2.2 x 2) = 12.6 кг. Общо = 23.8 кг.	2.7 x 2 юнеца 1.8 x 1 овен 0.9 x 7 агнета 0.9 x 2 ежедневни агнета Общо = 15.3 л.
Пасхална. Изх. 12:21	Пасхално агне	Безквасен хляб	Горчиви треви

Безквасен хляб в продължение на седем дни. Числа 28:17-25 7 х новолуние	14 юнеца 7 овена 49 агнета + 14 ежедневни + 2 съботни 7 ярета	23.8кг. х 7 дни + 2.8 кг. за съботата Общо = 169.4 кг. (60.5 пъти колкото ежедневната)	15.3 литра х 7 + 1.8 литра за седмичната събота Общо = 108.9 литра
Празник на седмиците	2 юнеца, 1 овен и 7 агнета. Плюс ежедневната жертва от 2 агнета. 1 яре в принос за грях	3/10 от дяла за юнец 2/10 от дяла за овен 1/10 от дяла за агне Калкулация = (4.2х2)+(2.8х1)+ (1.4х7)+(1.4х2) Общо = 23.8 кг.	2.7 х 2 юнеца 1.8 х 1 овен 0.9 х 7 агнета 0.9 х 2 ежедневни агнета Общо = 15.3 л.
Празник на тръбите. Числа 29:1-6 Става на новолуние, Затова жертвата включва ежедневна плюс новолунна плюс жертва за Тръбите	1+2 юнеца 1+1 овена 7 + 7 + 2 агнета 2 ярета	4.2 х 3 = 12.6 кг. 2.8 + 2.8 = 5.6 кг. 16 х 1.4 = 22.4 кг. Общо = 40.7 кг.	2.7 х 3 = 8.1 литра 1.8 х 2 = 3.6 литра 0.9 х 16 = 14.4 литра Общо = 26.1 литра
Ден на Умилостиве- нието. Числа 29:7-11	1 юнец 1 овен 7 агнета + 2 за ежедневна жертва 1 яре	4.2 кг. 2.6 кг. 12.6 кг. Общо = 19.6 кг.	2.7 х 1 = 5.4 л. 1.8 х 1 = 1.8 л. 0.9 х 7 + 0.9 х 2 = 8.1 литра Общо = 15.3 л.
Празник на Шатрите. Числа	70 юнеца	294 кг.	2.7 х 70 = 189

29:12-40	14 овена	39.2 кг.	литра
Ден 1 = 13 юнеца, ден 2 = 12 юнеца и така до ден 7 = 7 юнеца. Всеки ден = 2 овена и 14 агнета	98 агнета + 14 всеки ден + 2 за събота	159.6 кг.	1.8 x 14 = 25.2 литра
	7 ярета в принос за грях.	Общо = 492.8 кг.	0.9 x 114 = 102.6 литра
			Общо = 316.8 литра

За да добием представа как се задълбочава реката докато тече от ежедневните дарове на Духа до празника на Шатрите, ще предоставим мярката на брашното и маслото. Няма да изброяваме всички седмични и новолунни приноси, а само степенуването от ежедневната жертва до последния празник от календара.

Жертва	Брашно	Масло	Реката от Езекиил 47:1-7
Всеки ден	2.8 кг.	1.8 литра	Водите излизат от светилицето
Събота	5.6 кг.	3.6 литра	При 1000 лакти достига до глезените
Новолуние	23.8 кг.	15.3 литра	При 2000 лакти достига до коленете
Безквасен хляб	169.4 кг. (30 x съб. приноси)	108.9 литра	При 3000 лакти достига до кръста
Празниците в седмия месец	553 кг. (~100 x съботните приноси)	359.2 литра	При 4000 лакти била над главата

Най-интересното при тази река е, че през каквото и да минела, донасяла живот и изцеление.

Езекиил 47:9 И всички живи същества, които гъмжат, ще живеят навсякъде, където отиде двойната река, и рибата там ще бъде твърде много, твърде голямо множество риба, защото водата идва там и водата на морето ще оздравее. И където отиде реката, всичко ще живее.

Съботата ни дава принципа на повишаващото се количество от присъствието на Христос. Ако продължим в този модел с другите определени времена, виждаме, че водите стават все по-дълбоки. Както съботата е като вода до глезените ви, така и свещениците на Израил трябвало да стъпят с крак във водата преди цялата река да се отвори пред тях (Исус Навин 3:13). Ако приемете с вяра съботата, всичката останала вода ще се отвори пред вас, за да преминете. Брашното и маслото смесени заедно оформят хляба, който слиза от небето. Ако покрай физическите елементи виждаме Христос като истинския Хляб, тогава сме открили задълбочаващата се река, която извира от Божия трон.

Забележете пак, че Езекиил се върнал към края на реката на разстояние четири хиляди лакти и там имало дървета навсякъде.

Езекиил 47:7 И когато се върнах, ето, на брега на реката имаше твърде много дървета от тази и от онази страна.

Реката осигурявала изобилие от вода, за да може дърветата да растат пълноценно и някои да произвеждат тридесетократно, други шестедестократно, а трети стократно (Марко 4:20).

Тук е тайната на реката на живота. Когато следваме освежителните времена и сезони на Господ; когато ходим в закона на Господ и помним Неговите постановления и съдби, тогава отваряме сърцата си чрез вяра, за да станем дървета засадени край водите на реката.

Псалм 1:2-3 А насладата му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия закон размишлява ден и нощ! Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява.

В това състояние на ума се казва, че листът ни няма да увехне, което означава, че грехът няма да има господство над нас. Животът на Христос, който е хлябът от небето, ще бъде получаван напълно, и гладът и жаждата ни за правда ще бъдат задоволени. Това ли е причината поради която Духът на пророчеството настоявало в насърчаването на хората да имат сутрешно и вечерно богослужение?

Часовете, определени за утринната и вечерната жертва, се смятаха за святи и навсякъде и от целия еврейски народ се съблюдаваха като време за поклонение. И когато в по-късните времена евреите бяха разпръснати като пленници в далечни земи, те все още обръщаха лицата си към Ерусалим в определения час и принасяха своите моления пред израилевия Бог. В този обичай християните имат един пример за утринна и вечерна молитва. Макар че осъжда обикновения кръг от церемонии лишен от дух на поклонение, Бог гледа с голяма благосклонност на онези, които Го обичат и Му се покланят сутрин и вечер, за да потърсят прощение на греховете си и да представят молбите си за желаните благословения. Патриарси и пророци, с. 353, 354, Гл. 30 – Параграф 32

Щом сутрин и вечер пада жив хляб за нас, тогава не е ли мъдро да спрем, за да съберем този хляб за душите ни?

Виждаме как Духът на пророчеството свързва сутрешната и вечерната жертва на Израил с нашите сутрешни и вечерни богослужения. Фактът, че всеки ден има специални времена за поклонение, говори по един силен начин, че живеят хляб все още слиза сутрин и вечер както е било от самото начало на поклонението пред истинския Бог на земята.

Ако се събирате всяка сутрин и вечер, и всяка събота за двойно благословение, тогава защо не продължите още 3000 лакти в съботния извор, та да получите достатъчно жива вода, която да предпази душата ви от изсъхване, за да не позволите проявата на греха в живота ви. Дадено ни е следното предупреждение:

Езекиил 47:11 Блатата и локвите му няма да оздравеят, ще бъдат предадени на сол.

Блатата и локвите са места, които някога са получавали приток на вода, но вече не са в течението на реката. Има такива които са получавали светлина от Отец и Сина, но са отказали да напредват в светлината на Среднощния вик. Такива ще имат преживяването на блатата и локвите, които са предадени на сол, където вече нищо не може да расте. Елате в потока на живота и приемете живия хляб чрез определените времена на нашия Баща и ще бъдете благословени.

Всички жертви и приноси на Мойсеевия закон сочат към дара на Духа, който е достъпен чрез жертвата на Христос. Тези жертви сочели не само към бъдещето, но и към реката на живота, която тогава протичала през освежителните сезони на нашия Баща и Господ Исус.

Желаете ли водата която получавате да бъде само до глезените ви? Не бихте ли искали по-скоро да получавате изобилие, което надвишава главата ви, позволявайки ви да бъдете дърво посадено край река? Как се случва това? Размишлявайте ден и нощ върху закона на Бога и това ще ви даде времената на освежителните сезони. Тогава в тези сезони ще получавате мъдрост и проникателност относно това как да четете Библията и да я прилагате в живота си.

Има мнозина днес, които не учат, че Христовият кръст е близо до тях. Настояването, че жертвената система на юдеите е сочала само към страданията на Христос 1500 години в бъдещето след Мойсей, води до заключението, че днес кръстът на Христос се намира на 2000 години в миналото. Неговото настоящо себепотричане и огромно страдание в носенето на кръста Му днес е снижено и дори пренебрегнато. Това е точно както Сатана би искал да бъде. Забележете какво казва А. Т. Джоунс за това.

Големият проблем при юдеите от самото начало, до самия край, бил в това, че възприемали Господ толкова далече, че дори нещата, които Бог бил дал, за да означават Неговата свършена близост, били вземани и използвани като признаци за това, че Той е далече. **Жертви, приноси, скинията, храма, неговите служби, всички онези неща били използвани от юдейските учители и голямата**

маса от народа по такъв начин, че всички тези служби те разбирали като такива, които сочат към Христос там някъде далече. Смятало се че тези неща означават Месия, но един далечен Месия. И те трябва [476] да направят себе си добри, за да Го доближат, и на тези неща се гледало като на такива, които имат стойност в самите тях и по този начин способни да придават правда.

Не съм сигурен дали Адвентистите от Седмия Ден са надскочили идеята за това че онези неща назад във времето са обозначавали един далечен Христос. С това не казвам, че Адвентистите от Седмия Ден смятат сега Христос за далечен. Но се боя, че не са се отгървали от идеята, когато поглеждат към светилището и неговите служби, жертвите и приношенията, че то е било замислено да ги учи за един Христос там някъде. Казано е, че всички тези неща сочели към Христос. Всички тези неща наистина сочили към Христос, това е истина. Но това бил един близък Христос, а не един далечен Христос. Бог имал намерение всички тези неща да сочат към Христос, който живее в сърцата им, а не отдалечен 1800 години, не толкова далече колкото небето е от земята, но да посочват към Христос в тяхната жива опитност ден след ден. Когато схванем здраво тази идея и след това изучаваме светилището, жертвите, приношенията, накратко, евангелието както е в Левит—тогава ще видим, че за тях (евреите) това е означавало Христос като един жив, присъстващ Спасител ден след ден и ще видим също, че Той е това и за нас днес.

Има евангелие, има християнско преживяване за нас днес в Левит, във Второзаконие, в Битие, в Изход и в цялата Библия. Но когато четем онези пасаж и казваме, че всички онези жертви и приноси са сочели към Христос като такъв, който е бил далече от юдеите, и очакваме, че юдеите е трябвало да гледат чрез тези служби далече към Христос, който щял да дойде някога – когато четем онези текстове и гледаме на тях по този начин, тогава ние четем онези текстове точно както са го правили юдеите и стоим точно там където са стояли те по онова време в онези текстове.

Това никога няма да проработи. Не. Не трябва да гледаме към светилището с неговите мебели и принадлежности, стоящо както го е поставил Бог, с Божието присъствие вътре, и да мислим, че за тях това е обозначаващо, че чрез него е трябвало да научат, че Бог е обитавал само в небесното светилище. Когато гледаме по този начин, ние сме готови да смятаме, че Той е горе-долу толкова близо и до нас, защото това е толкова близо, колкото преценяваме, че Той е бил близо до тях. Защото ако гледаме на това за тях по този начин, тогава, ако бяхме на тяхно място, как щяхме да гледаме на това за себе си? По същия начин, и това показва, че, ако сме били там, ние щяхме да бъдем точно така както са били и те.

Тенденцията, дори при нас, е да се чете за светилището и неговите служби и за Божието обитаване в светилището, и текста, "Направете ми светилище, за да обитавам всред тях," и да кажем, Да, Бог обитавал всред тях в светилището и това сочи към светилището, което е в небето, и идва времето, когато Бог отново ще обитава със Своя народ, защото Той казва за новата земя: "Ето скинията на Бога е с хората, и Бог ще обитава с тях и ще бъде техен Бог и те ще бъдат негов народ." Затова, когато дойде новата земя, Бог ще обитава с народа си отново. Но къде е Бог сега? Ето това искаме да знаем. Какво значение има за мен това, че Той ще обитава с Неговия народ на новата земя? Какво значение има всичко това, ако Той не обитава с мен сега? Защото, ако Той не може да живее с мен сега, сигурно е, че Той никога няма да може да живее с мен на новата земя нито където и да е другаде, защото Той няма шанс. Това което искам да знам и което трябва да знае всяка душа, е: Той обитава ли с мен сега? Ако Го поставим някъде далеч назад в дните на юдеите, и след това Го поставим далеч на новата земя, какво извършва това за нас сега? Как това Го дава на хората сега? По този начин, как Той е с нас сега? Ето това се нуждаем да изучаваме постоянно.

Вече можете да видите, че в тази система на церемониалността се съдържа много повече от едно обикновено малко преходно нещо, което е безпокояло юдеите за кратко време, а след това е изчезнало. Защото човешката природа все още е, и винаги ще бъде притеснявана от това, толкова сигурно колкото и това, че дяволът е жив, толкова сигурно, колкото и това, че враждата е в човешкото сърце. Онзи ум, който не се покорява на Божия

закон, нито и в действителност може – също толкова сигурно колкото това, че той е в света, и дотогава докато е в света, точно толкова дълго светът ще бъде прокълнат от церемониалността. И дотогава докато има нещо от това в сърцето ми, аз ще съм в опасност от това да съм прокълнат от церемониалността.

Ще се намеся в мисловната линия на Джоунс само, понеже е необходимо да се спомене, че онези, които учат, че юдеите са участвали в един прост кръг от ритуали и церемонии за едно спасение, което е било 1500 години в бъдещето пред тях, учат за един Бог на церемониалността. Ако Бог бе просто един Бог на церемониалността преди кръста, тогава това качество си остава в Неговия характер и чрез гледане към Него, ние се превръщаме в церемониалисти. Внимавайте и имайте проникателност за това кой поддържа церемониализма дори и докато заявява, че воюва срещу него. Нека продължим с това което казва А. Т. Джоунс:

Това което трябва да направим, е да намерим такова избавление в Исус Христос, такава абсолютна победа и въздигане до Божията десница в небето, в Него, че тази вражда да бъде напълно неутрализирана в нас, в Него. Тогава ще бъдем свободни от церемониалност; тогава ще бъдем свободни от традиции и човешки заповеди, и от превръщането на хората в наша съвест. Хората казват: "Трябва да правиш еди какво си иначе не можеш да бъдеш спасен. Ти трябва да го направиш, иначе няма да бъдеш спасен." Не, не. Вярвайте в Исус Христос иначе няма да бъдете спасени. Имайте истинска вяра в Исус Христос и ще се спасите.

Същата битка била водена във времето и делото на Павел. Той проповядвал само Исус Христос като спасение. Но някои фарисеи "които повярвали" го следвали и казвали: "О, да, достатъчно добре е да се вярва в Исус Христос, но има [477] и нещо друго. Трябва да се обрежете и да пазите Мойсеевия закон, иначе не може да се спасите." Това съперничество траело в продължение на години и Павел през цялото време воювал против всичко това. Той нямал да направи дори малък компромис в която и да е точка. "Ако се обрязвате, Христос няма да ви ползва с нищо. "Всички вие, които

се оправдавате чрез закона, сте отпаднали от благодатта." Нищо, нищо освен Христос и вяра в Него! Е, те накрая отнесли въпроса и в съвета, и там Духът на Бога решил, че Христос, а не церемониалността, е пътят към спасението. Това е цялата история. Едното било опит да се заздравя церемониалността в християнството, или по-скоро на мястото на християнството, а другото било живият принцип на Исус Христос чрез жива вяра, задействащ живота и сърцето на онези, които вярват в Него.

Има огромна разлика между церемониалността и принципа. Исус Христос иска да Го намерим така пълно и лично, че живите принципи на Божията истина, както са в Исус Христос, да бъдат наше ръководство, и тези живи принципи, сияещи в живота на човека чрез славата на Исус Христос да бъдат наше ръководство във всеки един момент, и ние да знаем какво да правим по това време. Тогава не се нуждаем от никакви решения и клетви, с които да се принуждаваме да извършваме това или онова. Това е разликата между церемониалността и принципа на живото присъствие на Христос в сърцето. Едното е изцяло формализъм и външна служба, без Христос, а другото е изцяло в Христос, и Христос е всичко във всичко.

Нека разгледаме отново нещата, които юдеите вършеха там в храмовите служби, жертвите и приносите, за да може да видите това още по-пълно. Аз знам, а също и вие, че светилището, храмът, бил едно представяне на светилището в небето; че службите били представяния на службата на Исус Христос, и свещенството и неговите служби били представяния на свещенството на Христос. Във всички тези неща Бог щял да учи, и тях, и нас, за Себе Си, така както Той е разкрит в Христос. Първо имало едно светилище, и имало храм, който бил построен на мястото на светилището. Имало храм, който стоял на планината Сион в Ерусалим. И чрез това, Бог ги учел, че ей там е истинският храм на планината Сион в небесния Ерусалим. Бог обитавал в този храм на планината Сион в Ерусалим, в Палестина, и чрез това Той им показвал, че Той живеел ей там в небесния храм на планината Сион, в небесния Ерусалим.

И Той казал също – и това било вярно и за двете места и от двете страни – "Така казва Всевишният и Превъзнесеният, който обитава вечността, чието име е Святий; Аз обитавам на високо и свято

място." А някъде другаде? "А също и с онзи, който е със съкрушен и смирен дух." Кога? Ние го прочитаме, че е ей там някъде назад във времето. Кога Той е обитавал "и с онзи, който е със съкрушен и смирен дух," а така също и "на високо и свято място?" Дали Той е правел това седемстотин години преди Христос, когато е говорел Исаия? Да. Но чак тогава ли Господ е започнал да обитава с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, а също и на високо и свято място на планината Сион? Не.

Хиляда години преди Христос, когато говорел Давид, тогава правел ли го е? Да. Но чак тогава ли Той започнал да го прави? Не. Той винаги, вечно, обитава на двете места – със смирения и съкрушения, и на високо.

Е, тогава, Бог, в този храм на земята, не ги ли е учил, не само как Той обитавал в онова небесно светилище, но и как обитавал и в храма на сърцето? Със сигурност. Имало земна планина Сион точно пред очите им, представяща небесния Сион, който Бог щял да представи направо пред очите на вратата им. Там на планината Сион – високото и възвишено място в земния Ерусалим, бил храмът на Бога, и Бог обитавал в храма. И с това Бог показвал, че Той обитавал не само там, но също и в храма на сърцето, светилището на душата, на Онзи, който е със съкрушен и смирен дух. И с поставянето на Неговия храм всред грешни хора и обитавайки Самият Той там, Той показвал също как Той Самият щял да обитава в храма на Христовото тяло, всред грешни хора и в грешна плът.

Там също имало едно свещенство на земния храм на планината Сион в Ерусалим. Имало едно свещенство на светилището в Сило в пустинята. Вярно е, че това е представляло свещенството на Христос, но представляло ли е някакво свещенство на Христос преди 1-ва година пр. Хр? Да кажем ли, че това е представляло едно свещенство на Христос, което е било далече? Не. Онова свещенство в Ерусалим, в светилището в пустинята, представляло едно свещенство, което вече съществувало според Мелхиседековия чин? Ще бъдеш свещеник завинаги според Мелхиседековия чин, така ли? Не, не. "Ти си свещеник според Мелхиседековия чин." Мелхиседек не бил ли свещеник в дните на Авраам? И не е ли свещенството на Христос според Мелхиседековия чин?

Тогава не виждате ли, че цялата тази система от служби дадени на Израил трябвало да ги учи за присъствието на Христос тогава и там за настоящото спасение [478] на душите им, а не за спасението на душите им след хиляда и осемстотин години, или две хиляди години, или четири хиляди години? Със сигурност, със сигурност това е така. А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната Конференция*, 5-ти март, 1895 г., с. 455-477

Приятели, надявам се и се моля да проумявате тази скъпоценна река на живот, която се проследява в живия хляб, който слиза от небето и се разкрива в приносите от брашно и масло. Тази смес от брашно и масло сочала към истинския Хляб на Бога, който присъствал точно там и тогава за тяхното спасение. По същия начин и ние можем да подхождаме всеки ден, всяка събота, всяко новолуние и всеки празник с едно задълбочаващо се съзнание за реката на живота и дара на Духа. Съботата е действително каналът за Божия печат. Щом веднъж влезем в съботния принцип, ние приемаме, че Бог изпраща Духа Си в специални сезони. Когато гледаме към нашия Баща и Го молим да ни призовава в определените Му сезони, ще получаваме много повече жив хляб от ежедневната порция, която се дава на всички хора.

Ако желаете да идвате при Бога всяка сутрин и да се доверявате, че Хлябът на Живота идва по време на сутрешното поклонение, както това е изразено в хранителните приноси на сутрешната жертва, на какво благословение само ще се радвате тогава в тази вяра! Същото се случва отново по време на вечерната жертва. Какво усещане на очакване създава това, когато идваме с вяра да получим живия Хляб, който слиза от небето! Вярвате ли, че има двойна порция, която идва в съботата, така както това е изразено в евангелието на Стария завет на Библията? Вярвате ли, че новолунието ви предлага осмократно благословение от ежедневната дажба хляб от небето? Колко далече желаете да пътувате в тази река на живота? Гладувате ли и жадувате ли за правдата на Христос? Хванете се за Божиите освежителни времена и отворете сърцето си с вяра за истинския хляб, който слиза от небето, и няма да бъдете разочаровани.

Йоан 6:52-64 Тогава юдеите започнаха да се карат помежду си, като казаха: Как може Този да ни даде да ядем плътта Му? Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие. Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, стои в Мен и Аз в него. Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен. Това е хлябът, който слезе от небето; а не както бащите ви ядоха манна и измряха. Онзи, който се храни с този хляб, ще живее до века. Това Исус каза в синагогата, като поучаваше в Капернаум. Тогава мнозина от учениците Му, като чуваха това, казаха: Тежко е това слово; кой може да го слуша? Но Исус, като знаеше в Себе Си, че учениците Му за това роптаят, им каза: Това ли ви препъва? Тогава какво ще кажете, ако видите Човешкия Син да възлиза там, където е бил преди? Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот. Но има някои от вас, които не вярват. Защото Исус отначало знаеше кои са невярващите и кой е този, който щеше да Го предаде.

Така е и днес. Голямото множество не вярва в тази скъпоценна река на живот. Някои от тях дори активно накърняват репутацията на своите братя, за да не би да дойдат в светлината на тази истина. Материалът в тази книжка действително е тежко учение за мнозина. А вас съблазнява ли ви?

Йоан 6:65-67 И каза: Затова ви казвам, че никой не може да дойде при Мен, ако не Му е дадено от Моя Отец. Поради това мнозина от учениците Му се върнаха назад и повече не ходеха с Него. Тогава Исус каза на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете?

Именно чрез поучаването на принципите на живия хляб мнозина се обърнали от Исус и престанали да Го следват. Все пак имаме утеха в думите на учениците:

Йоан 6:68-69 Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот; и ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Синът на живия Бог.

Нека това бъде и нашето свидетелство, за да можем с радост да се помолим: “Дай ни днес ежедневно ни хляб,” и да се доверим, че той ще бъде умножен по същия начин по който Исус умножил хлябовете и рибите и нахранил 5000 души точно преди изливането на Духа по време на празника на безквасните хлябове.

Преди да завършим това изучаване, трябва да се отнесем към въпроса за питейните приноси, които са свързани с хляба и жертвите, и да видим по-дълбоко как радостта на Отец и Сина ни се дава в Духа на благодатта.

Числа 28:7 И възлиянието му да бъде четвърт ин за едното агне; в светилището да изливаш силно вино за възлияние на ГОСПОДА.

В стих 7-ми намираме израза *силно вино* (шакар – Еврейски речник на Стронг, номер 7941). Някои преводачи предпочитат изразът *превъзходно* вместо *силно* вино; това съпада с Левит 2:11, където се казва “**Никакъв** подарък, който донасяш на Йехова **не трябва да бъде направен да ферментира**, защото с **никакъв квас** и **никакъв мед** не трябва да ароматизираш огнения принос на Йехова” (Буквален превод на Йънг). Това че този питеен принос се състои само от вино, без никаква друга напитка, може да бъде потвърдено от Числа 15:1-10, където заповедта за принос заедно с жертвеното животно на празниците (спомената също и в Числа 28-ма глава) е един питеен принос *яин*, който съответства на номер 3196 в еврейския речник на Стронг, и е явен продукт на лозата. Повечето преводи представят това с думата *силно*, или *ферментирало* питие, но това създава една непоследователност в Писанието спрямо Лев. 2:11. Дали нашият Баща би поискал за принос, който символизира даването от Него благословение, нещо, което Той осъжда? Когато проучим испанските преводи на този стих, забелязваме, че почти всички (с изключение на католическите) предават фразата като „превъзходно вино”. *Рейна-Валера Ревисада* от 1909 г., 1960 г., 1994 г., 1995 г., 2000 г., и 2004 г. - всички те предават израза като “превъзходно вино”. Версията

Саградас Ескритурас (1569 г.) също го предава като „превъзходно вино“. *Библия Латиноамериканска* 1995 г. го превежда като „чисто вино“. Преводът на *Юбилейната Библия* от 2000 г. казва:

И питейният принос на това да бъде една четвърт от ина с всяко агне; да изливаш питейния принос от **превъзходно вино** на ГОСПОД в светилището.

Също и адвентния библейски коментар казва следното (превод от испански):

“Много коментатори настояват, че в този случай *шекар* трябва да се отнася за най-доброто благородно вино. По общо правило, юдейските коментатори поддържат идеята, че, в този случай, заради употребата на *шекар*, концепцията за разредено вино е изключена, а от друга страна, предпочитат идеята за прясно изстискано вино”.

Това дава възможност да се мисли, че силното вино би могло да означава концентриран, неразреден, гроздов сок. Това е в съзвучие и с превръщането на водата във вино от Исус на сватбата в Кана, когато домакинът на угощението казал, че младоженецът е запазил най-доброто вино за края. Концепцията за „превъзходно вино“, „чисто вино“ или „прясно изстискано вино“ съвършено съответства на изказа, който се намира в *Копнежът на вековете*:

“Край вратата имаше шест големи каменни делви и Исус заръча на служителите да ги напълнят с вода. Това бе сторено. След това, тъй като бе нужно вино, за да бъде незабавно поднесено, Той “им казва: Налейте сега, та занесете на настойника на угощението”. Вместо водата, с която бяха напълнили съдовете, от тях изтичаше вино. Нито настойникът на тържеството, нито гостите осъзнаха, че виното се бе свършило. Като опита това, което донесоха слугите, настойникът го намери **по-превъзходно** от всяко друго вино, което бе пил дотогава, и много различно от сервираното в началото на празника. Обръщайки се към младоженеца, той каза: “Всеки човек слага първо доброто вино и по-долното, след като се понапият; ти

си задържал доброто вино досега.” – {Копнежът на вековете, с. 148, Гл. 15 – Параграф 15}

Забележете връзката между виното и благословенията, които Бог дава чрез Христос.

“Както хората поднасят първо най-доброто вино, а след това - лошото, така прави и светът със своите дарби. Това, което той предлага, може да зарадва окото и да плени чувствата, но то не задоволява. Виното се превръща в горчилка, радостта - в мрак. Започнатото с песни и веселие завършва с умора и отвращение. **Но Исусовите дарби са свежи и нови винаги. Празникът, който Той създава за душата, никога не престава да удовлетворява и радва. Всеки нов дар увеличава способността на получателя да оценява и да се радва на Господните благословения.** Той дава благодат върху благодат. При Него няма липса. Ако пребъдвате в Него, богатият дар, който получавате днес, е гаранция за по-голям дар утре. Думите на Исус, изречени към Натанаил, изразяват Божия закон за отношението Му към децата на вярата. С всяко ново откровение на любовта Си Той заявява на възприемчивото сърце: “- вярваш ли? Повече от това ще видиш” (Йоан 1:50). (Пак там – Параграф 16)

“**Виното, което Христос сътвори за празника,** и това, което даде на учениците Си като символ на Неговата кръв, **беше чист плод на лозата.** За това говори пророк Исаия, когато казва за новото вино в гроздето: “- Не го повреждай, защото **има благословия в него** - “ (Исаия 65:8). – {Копнежът на вековете, с. 149, Гл. 15 – Параграф 16, 20}

Ако това превъзходно и чисто вино е символ на Христовите благословения, тогава питейният принос от Числа 28:7, който е замислен да обозначава едно благословение, трябва да бъде от същия порядък. Донасянето на принос на Бога означава на първо място да се осъзнае, че Той е Този, който ви го дава. Бог не е дал на хората ферментирали и отровни напитки. Бог дал своята чиста и неподправена радост в Своя Син.

Забележете също подобие на думата *шекар* с глагола *шакар* който според еврейския речник на Стронг номер 7937 би могъл да означава да

бъдеш радостен, или да пиеш изобилно. Тогава виждаме, че приносите с вино съдържали едно ново вино, и те означавали благословение, което се дава от Бог на Неговия народ.

Числа 28:7 ни дава количеството вино за всяко едно агне, а в Числа 28:14 ни се дава количеството вино за всеки юнец и овен, а също и повторното количество за агнето.

Числа 28:14 И възлиянията им да бъдат половин ин вино за юнеца, една трета ин за овена и четвърт ин за агнето. Това е всеизгарянето за всеки месец според месеците на годината.

Изчисленията са както следва:

Жертва	Брашно	Масло	Вино
Ежедневна	2л8 кг.	1.8 литра	1.8 литра
Събота	5.6 кг.	3.6 литра	3.6 литра
Новолуние	23.8 кг.	15.3 литра	2 юнеца = 1 ин; 1 овен = 1/3 ин; 7 агнета = ¼ ин x 7. Общо = 11.1 литра
Безквасен хляб	169.4 кг. (30 x съб. приноси)	108.9 литра	11.1 литра x 7 = 77.7 литра
Петдесятница	37.4 кг.	15.3 литра	12.9 литра
Празниците в седмия месец	553 кг. (~100 x съботните приноси)	359.2 литра	Тръби = 22.2 литра Умилостивение = 11.1 л. Шатри = 245.4 литра Общо = 278.7 литра

Брашното използвано за приготвянето на хляба представя живота, който Бог дава и поддържа чрез Неговия Син в цялата вселена; маслото също

се използва, за да се направи хляб, но то е също и символ на Духа, който се дава на Божиите деца; но какво да кажем за виното? То често е символ на Христовата кръв, но в контекста на приносите това не би могло да е така, защото в закланото агне вече има символ на кръвта. В този контекст виненият принос трябва да е символ на нещо, което Христовата кръв е изкупила за нас.

Хлябът, който е съставен от брашно и масло, и виното, са символи на благословения. Например, когато Авраам се върнал от спасяването на племенника си Лот, Мелхиседек дошъл да го посрещне и да го благослови, и донесъл хляб и вино за Авраам.

Бит. 14:18, 19 Така и Мелхиседек, царят на Салим, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе **хляб** и **вино**, и го благослови, като каза: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Владетел на небето и на земята!

След това благословение Авраам имал увереността, че е поддържан от Бога и не се нуждае от провизиите на хора, и отказал да приеме богатства от содомския цар.

Битие 14:21-23 А содомският цар каза на Аврам: Дай ми хората, а имота задръж за себе си. Но Аврам каза на содомския цар: Аз вдигнах ръката си пред ГОСПОДА, Всевишния Бог, Владетел на небето и на земята, и се заклет, че няма да взема нищо от твоето, нито конец нито ремък за обувки, да не би да кажеш: Аз обогатих Аврам.

Книгата Йоил използва брашно, масло и вино като символи на благословения от Бога.

Йоил 2:19 И ГОСПОД отговори и каза на народа Си: Ето, Аз ви изпращам житото, младото вино и маслиненото масло, и ще се наситите от тях; и няма вече да ви направя за позор между народите.

Думата за жито е *даган*, която в еврейския речника на Стронг е под номер 1715 и означава зърно, хляб или жито. Имайки предвид това, нека размислим върху следния Псалм:

Псалм 104:1-15 Благославяй ГОСПОДА, душо моя! ГОСПОДИ, Боже мой, Ти си много велик, облечен си с величие и блясък. Ти си, който се покрива със светлина като с наметало и простира небесата като завеса, който гради превъзвишените Си заселища във водите, който прави облаците Своя колесница, който се носи на крилето на вятъра, който прави ангелите Си ветрове и служителите Си — пламтящ огън. Той е основал земята на основите ѝ, тя няма да се поклати до века. Покрил си я с бездната като с дреха, водите застанаха над планините. При Твоето смъряне те побягнаха, при гласа на гърма Ти се спуснаха в бяг. Планините се издигнаха, долините се снишиха на мястото, което си определил за тях. Поставил си граница, така че да не могат да преминат, и те няма да се върнат и да покрият земята. Ти си, който изпраща извори в долините и те текат между планините. Поят всички животни на полето и дивите магарета утоляват жаждата си. При тях обитават небесните птици и пеят между клоните. Ти си, който напоява планините от превъзвишените Си заселища и земята се насища с плода на делата Ти. Ти си, който кара тревата да расте за добитъка и полската трева — за служба на човека, за да изважда храна от земята, и **вино**, което весели сърцето на човека, така че да прави да блести лицето му като от **масло**, и **хляб**, който подкрепя сърцето на човека.

Получава се така, че този пасаж обяснява значението на трите вида символи споменати в Числа 28-ма глава, а контекста на Псалма е Бог като дарител и поддръжник на живота. Можем да видим, че хлябът е символ на Христовия живот, който се дава на хората, за да подсилва, или поддържа, сърцето на човека, маслото е символ на Христовия Дух, който прави лицето на човека да блести, а виното е символ на Христовата радост, която радва сърцата на хората.

Има много текстове, които представят виното като символ на радост и наслада. Един от тях е една притча, или алегория в Съдии 9-та глава:

Съдии 9:12, 13 После дърветата казали на лозата: Ела ти, царувай над нас! 13 А лозата им казала: Да оставя ли аз новото си **вино**, което **весели** Бога и хората, за да ида да се вея над дърветата?

Думата тук за весели е *самакж*, която в еврейския речник на Стронг е под номер 8055 и е същата дума, която е използвана в Псалм 104:15. В този псалм виждаме, че виното весели сърцето на човека, а в Съдии 9:13 то весели Бога и човека. Как виното може да весели или да радва Бога? Какво знаем за радостта, насладата и удоволствието на Отец? В кого благоволи Той? Притчи 8:30 казва:

Притчи 8:30 Тогава бях край него, *[като]* една родена *[с него]*: и ежедневно бях *[негова]* наслада, радваща се винаги пред него;

А Матей 3:17 казва:

Матей 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Христос, Божият единороден Син, е насладата, радостта и удоволствието на Отец. Има една красива връзка на радост между Христос и неговия Баща - Бог. Христос се радва в агапе на Отец, която е изявена в определянето на Неговия Син като наследник на всичко, и Отец се наслаждава и благоволи в Своя Син – един, който оценява Неговата себеотрицателна любов, и споделя с вселената всичко, което е наследил. Христос е взел, за да дава, и той споделя с хората насладата и радостта на отношението между тях двамата. Духът на пророчеството казва:

“И думите, които бяха изговорени на Исус край Йордан: “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение”, обхващат цялото човечество. Бог говори на Исус като на наш представител. С всички наши грехове и слабости ние не сме отхвърлени като недостойни. Той обаче “ни е приел във Възлюбения Си” (Еф. 1:6).”
Копнежът на вековете, с. 113, Гл. 11 – Параграф 16

Притчи 8:30, 31 тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада ден след ден, веселях се винаги пред Него, веселях се на земния Му кръг **и насладата ми беше с човешките синове.**

Христос разширява тази наслада до хората. Насладата на Отец от Неговия Син, е и наслада на Сина, и то не само пред Отец, а и с хората. Виното като символ на радост и наслада, представя Христос като радостта на Бога и човека. Христос е Божията наслада и истинската наслада на човека може да бъде само възлюбеният Син на Бога.

Друг символ на Христос, който свързва виното като символ с радостта и насладата е реката на живота. Псалм 46:4 казва:

Псалм 46:4 [*Има*] Една река — потоците ѝ ще **веселят** Божия град, святото [*място*] на обиталищата на Всевишния.

Думата *веселят* тук отново е *самакж*, и можем да видим, че тази река, която се намира в Божия град, весели целия град. Според Откровение 22-ра глава тази река изтича от трона на Бога и на Агнето. Би ли могло това да е символ на насладата на Отец в Неговия Син, споделена с вселената чрез Христос - каналът? Аз вярвам, че това е така. За мен най-красивото нещо във всичко това е, че небесното вино, небесната радост и наслада ни се дава даром.

Нека разгледаме един друг стих.

Псалм 36:7-9 Колко е скъпоценна милостта Ти, Боже! И човешките синове прибягват под сянката на Твоите криле. 8 Ще се наситят от тлъстината на дома Ти, ще ги напоиш от **реката на Своите сладости**. Защото **при Теб е изворът на живота**, в Твоята светлина ще видим светлина.

В 9-ти стих виждаме, че изворът на живота е свързан с Бога. Знаем как Библията учи, че Отец е великият източник на всичко, но тук виждаме нещо или някой при Бога, който е наречен източник на живота. В Притчи 8-ма глава виждаме Христос при Бога, в Йоан 1:1 виждаме, че Словото било при Бога, а в Откровение виждаме, че Агнето е седнало с Бога на Неговия трон. Тук виждаме възможността Христос да е този извор на живот, защото Той е реката, каналът, в който тече животът, радостта и всички благословения на Бога към вселената. Духът на пророчеството казва:

“Същите красиви и изразителни символи преминават през цялата Библия. Столетия преди идването на Христос Мойсей Го посочи като скалата на Израилевото спасение (виж Второз. 32:15). Псалмистът пък за Него като за “канара моя и избавител мой”, “канара”, за която примира сърцето му, “канарата, която е много висока за мене”, “канара за прибежище”, “сила на сърцето ми”, “канара, при която прибягвам”. В песента на Давид Неговата благодат е изобразена като **хладни, “тихи води”** сред зелени пасища, край които небесният Пастир води стадото Си. И **отново: “И от реката на Твоите сладости ще им дадеш да пият, защото при Тебе е изворът на живота”** (Пс. 19:14, 62:7, 61:2, 71:3, 73:26, 94:22, 23:2, 36:8, 9). А мъдрецът заявява: **“Изворът на мъдростта е като поток”** (Пр. 18:4). За Еремия **Христос е “изворът на живите води”, за Захария - “извор за Давидовия дом и за ерусалимските жители, за грях и за нечистота”** (Еремия 2:13; Захария 13:1).

Исаия Го описва като “вечна канара”, “сянка от голяма канара в изтощена земя” (Исаия 26:4, 32:2). Той предава скъпоценното обещание, вълнувайки образно ума с живия поток, който блика за Израил: “Когато сиромасите и немотните потърсят вода, а няма, и езикът им съхне от жажда, Аз, Господ, ще ги послушам, Аз, израилевият Бог, няма да ги оставя.” “...ще изливам вода на жадната земя и реки на сухата почва.” “Защото в пустата земя ще избликнат води и потоци в пустинята.” Дадена е поканата: “О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите!” (Исаия 41:17, 44:3, 35:6, 55:1). А в последните страници на свящото Слово тази покана отеква отново. Реката с жива вода “чиста като кристал” изгича от трона на Бога и на Агнето и през вековете звъни милостивият призив: “Който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром от водата на живота” (Откр. 22:17). – {Патриарси и пророци, с. 413, Гл. 37 - Параграф 7, 8}

В Псалм 36, стих 8 виждаме, че, който пие от тази река, пие от удоволствията и насладите на Бога.

Псалм 36:8 Ще се наситят от тлъстината на дома Ти, ще ги **напоиш от реката на Своите сладости.**

Това удивително общение на удоволствия и наслади с Бога е дадено на нас.

1 Йоан 1:3 това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос.

Има определени времена за това освежение. То протича в съботите.

Ис. 58:13-14 Ако въздържиш крака си за **съботата**, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и **наречеш съботата наслада**, светия ден на ГОСПОДА — почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, **тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА** и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков — защото устата на ГОСПОДА изговори това.

Също и в новолунията:

Езекиил 46:1 Така казва Господ БОГ: Портата на вътрешния двор, която е обърната на изток, да бъде затворена през шестте делнични дни, а **в съботния ден да се отваря и в деня на новолунието да се отваря.**

Езекиил 46:3 И народът на земята да се покланя на ГОСПОДА във входа на тази порта **в съботите и на новолунията.**

Исус ни е поканил да прием от живите води в празничните времена.

Йоан 7:37-38 А в последния ден, великия на празника, Исус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му.

Има връзка между символите на виното и реката на живота, защото виното, също както брашното и маслото, протичат през живите води на реката на живота, изворът на живота - Исус Христос – единородният Син на Бога. В празнуването на празника шатроразпъване по времето на Исус, свещениците възпоменавали изваждането на вода от скалата в Хорив, чрез изваждането на вода от Силоам в един златен съд и занасянето ѝ в

храма. Имало два сребърни легена – един за водата и друг за виното; тези двете били смесвани заедно в една тръба, която ги отвеждала в Мъртво море. Много е подобно на това, което четем в Езекиил 47-ма глава.

Ез. 47:7-8 И когато се върнах, ето, на брега на реката имаше твърде много дървета от тази и от онази страна. И ми каза: Тази вода изтича към източната област и слиза към равнината, и се влива в морето; и когато достигне морето, водата му ще оздравее.

Новият Международен Превод представя това така:

Езекиил 47:8 Той ми каза, "Тази вода тече към източния регион и слиза в Араба, където се влива в **Мъртво море**. Когато се влива в морето, солената вода там става става прясна.

Празникът на Шатрите бил едно радостно честване на благословенията, които Бог дал на Израил. Твърде възможно е символът на виното по време на това честване също да означава радост и наслада. Забележете какво казва Духът на пророчеството:

“След като се установиха в Ханаан, израилтяните **с голяма радост празнуваха** извирането на водата от скалата в пустинята. По времето на Христос този празник се бе превърнал във внушителна церемония и съставляваше част от тържественото “Шатороизпъване”, когато народът от цялата страна се събирал в Ерусалим. Във всеки от седемте дни на празника свещениците излизаха с музика и с хор от левити, за да извадят вода в златен съд от кладенеца в Силоам. Следваха ги множество поклонници, които се стремяха да се приближат до извора и да пият от него на фона на издигащите се тържествени възглasi: “...с веселие ще начерпите вода от изворите на спасението” (Исая 12:3). Тогава извадената от свещениците вода се внасяше в храма под звука на тръбите и с тържествен псалм: “Ето, нозете ни стоят отвътре портите ти, Ерусалиме”, се изливаше върху олтара за всеизгаряне, а множествата с песни на възхвала, в триумфален хор се присъединяваха към музикалните инструменти и вълнуващия звук на тръбите.

Спасителят използва тази символична служба, за да насочи умовете на хората към благословенията, които дойде да им предаде. **“В последният ден, великия ден на празника,”** гласът Му се чу с тонове, които ехтяха в храмовите дворове: **“Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече писанието... А това”** - рече Йоан, - каза за Духа, Който вярващите в Него щяха да приемат” (Йоан 7:37-39). Освежителната вода, бликнала в изсъхнала и неплодна земя, покриваше с цветя пустинята, течеше, за да оживотворява загиващото. **Тя е символ на Божествената благодат, която само Христос може да даде** - живата вода, която очиства, освежава и изпълва душата със сила. Този, в когото Христос пребъдва, има в себе си никога непресъхващ извор на благодат и сила. **Исус освежава живота и просветлява пътеката на всички, които Го търсят искрено.** Приета в сърцето, любовта Му ще извира в добри дела за вечен живот. Тя не само ще благославя душата, от която извира, но живият ѝ извор ще тече в думи и дела на правда, за да освежава жадните наоколо.” – {Патриарси и пророци, с. 412, Гл. 37 – Параграф 4, 5}

Реката на живота е символ също и на Христос, който пролива кръвта Си, живота Си, за да може да имаме живот, и всички благословения, които небето иска да ни даде, включително радостта, щастието на небето и насладата на Отец.

“Кръвта на Исус Христос ни очиства от всеки грях.... Трябва винаги да държим пред себе си ефикасността на Исусовата кръв. **Тази очистваща и поддържаща живота кръв,** приложена чрез жива вяра, е нашата надежда. Трябва все повече да оценяваме нейната несметна стойност, защото тя ни говори само когато потвърждаваме с вяра нейната сила, опазвайки чиста съвестта си и бивайки в мир с Бога. **Това е представено като опрощаващата кръв, свързана неразделно с възкресението и живота на нашия Изкупител, и илюстрирано чрез постоянно течащия поток, който извира от трона на Бога, водата на реката на живота.** “ – {Синове и дъщери на Бога, с. 226, Параграф 2}

“Нашият Спасител не трябваше да бъде жертван втори път и търсещите благословенията на Неговата благодат трябва единствено да се помолят в името на Исус, изливайки сърдечното си желание в молитва на покаяние. Такава молитва ще представи пред Господа на силите раните на Исус и **тогава ще потече свежа, животворна кръв, символизирана с бликането на живата вода за Израил.**” – {Патриарси и пророци, с. 411, Гл. 37 – Параграф 3}

Виното което весели сърцата на хората, тече през реката на живота. Чрез Христос ние получаваме всяко съществуващо благословение, и всичко това е възможно чрез бичуването, нараняването и смазването на Христос; Неговото страдание и проливането на кръвта Му. Всички символи в приносите символизируют това. Житото трябвало да бъде смляно, за да се получи брашно, маслините трябвало да бъдат смачкани, за да произведат масло, и гроздето трябвало да бъде стъпкано, за да стане на вино. Ако идваме при Христос във времената, в които Той ни призовава, признавайки цената, която Той и Неговият Баща са платили, за да направят възможни всички благословения, ще прием от Него и ще се потапяме в споменатата в Езекиил 47-ма глава река, която се задълбочава на всеки 1000 лакти⁴, и Той ще задоволи всяка нужда, дори и нуждата да бъдем приети от Отец и да знаем, че Той се наслаждава в нас. Това щастие и тази радост ще установят една основа на която да се градят стабилни и здрави семейни взаимоотношения, които също ще донасят радост и много щастливи моменти в живота ни.

“Единият велик Принос, който е бил направен, е достатъчен за всички, които ще повярват. Любовта на Христос ще оживи

⁴ Много интересно е да се забележи, че в РВА, СЕ, РВР и в други испански преводи на Библията, Езекиил 47:9 казва: “И всяко живо същество, което плува където и да е по течението на реката, ще живее.” Единственият начин да се плува и да се живее в тази река, е като се напредва в нея до 4000 лакти (виж Ез. 47:5), където водите са над главата и могат да бъдат прекосени само с плуване. Щом реката се задълбочава на всеки 1000 лакти (т. е. с определените времена) и с това благословенията се разширяват и задълбочават, а ние изберем да не следваме надолу реката до мястото където можем да плуваме в нея, ще загубваме много необходимо благословение.

вярващия с нов живот. **Този който пие от водата на извора на живота, ще бъде изпълнен с новото вино на царството.**”

Избрани вести, том 1, с. 388, Гл. 61 - Параграф 9

Слава на Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който излива над Своите отклонили се деца такива невероятни благословения на любов и благодат. Ще дойдете ли в тази река на живота? Ще пиете ли от виното на царството от събота на събота и от новолуние на новолуние? Вкусете и вижте, че Господ е благ.

Книжки свързани с тази тема, достъпни на
maranathamedia.bg



Стойте до граничните камъни

Адвентното движение било съградено върху основата на Откровение 14:12 като такова, което пази заповедите на Бога и вярата на Исус. От тази основа, книгката разкрива връзката с едно разбиране за правдата на Христос, която се изявява в послушание на всички заповеди на Бога.



Ами празниците?

Ами празниците? Отговаря на много въпроси, като например:

Дали се изисква от нас днес да пазим постановленията?

Какво включват постановленията?

Празниците съдържат ли морални принципи?

Трябва ли да пазим постановленията, за да се спасим?



Отстраняване на Августиновите очила за заветите

Научете как заветните системи развити от Августин са помогнали за съкращаването на възможността да се получи Късният Дъжд, чрез най-скъпоценната вест проповядвана в 1888 г.

Жив хляб от небето

Жертвената система с нейните животински жертви, хранителни и питейни приноси, сочи към животодавната благодат на Исус чрез Неговото дело на кръста и посредничеството Му в небето за нас.

Възниква въпросът: какво е значението на всичките теглилки и мерки на брашното, маслото и количествата на животните? Ако всички тези събития просто сочат към смъртта на Исус преди 2000 години, тогава как може количеството на всеки един от тези животински и хранителни приноси да е различно при всяко религиозно събрание? Какво означава това?

Има ли поуки за нас в тези жертви и приноси, които може да не сме обмисляли?

Законът се съдържа в евангелието, а чрез евангелието се разгръща законът. Законът е коренът, евангелието е дъхавият, благоуханен цвят и плодът, който носи. **Старият завет хвърля светлина върху Новия, а Новият върху Стария.** Всеки един е откровение на Божието великолепие в Христос. И двата завета представляват истини, които ще разкриват на сериозно търсещия човек нови смислови дълбочини. Истината в и чрез Христос е неизмерима. **Ученикът на писанието съзерцава сякаш извор - колкото повече се визира в дълбочините му, той става по-дълбок и по-широк.** Притчи Христови, Гл. 11 – Параграф 14-16.

Дано научим повече за евангелието чрез светлината която се намира в Стария завет. Нека прием от източника и задълбочим нашата радост от евангелието на Христос.